

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Gf.I.30.237/2010/4. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a dr. H. Z. jogtanácsos (címe) által képviselt Magyar Biztosítók Országos Szövetsége (címe) felperesnek, a Fülöpné dr. Karácsony Ibolya ügyvéd ügyintézésével a Sarka, Hauser és Karácsony Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen megtérítési igény érvényesítése iránt indított perében a **Szabolcs-Szatmár-Bereg** Megyei Bíróság 13.G.40.141/2007/119. számú ítélete ellen az alperes részéről 124. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 78 563 (hetvennyolcezer-ötszázhatvanhárom) Ft másodfokú perköltséget és térítsen meg az államnak - az állami adóhatóság felhívására az abban foglalt módon és határidőn belül - 188 600 (egyszáznyolcvannyolcezer-hatszáz) Ft le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint **L.I.J.** személygépkocsijával 2004. december hó 13. napján 16 óra 45 perc körül a **A**-es számú úton az alperes által ittasan vezetett, hátulról kivilágítatlan kombájnbba ütközött. A baleset folytán **L.I.J.** 8 napon túl gyógyuló sérüléseket: agyrázkódást, a bal csukló ficamát és a baloldali orsócsont csuklótáji végének elmozdulásos, ízületbe hatoló törését szenvedett el, ez utóbbi következtében a csuklóízülete elmerevedett, ami maradandó fogyatékossgot eredményezett nála.

Az alperest a Ny. Városi Bíróság a 36.B.1446/2005/9. számú ítéletével 1 rendbeli ittas járművezetés vétségében és 1 rendbeli maradandó fogyatékossgot eredményező közúti baleset gondatlan okozásának vétségében bűnösnek mondta ki. A baleset időpontjában az alperes kötelező gépjármű felelősségbiztosítással az általa üzemeltetett kombájn vonatkozásában nem rendelkezett.

L.I.J. kezelése a sérülésének megfelelő volt, nála 2004. december hó 20. napján az ízületbe hatoló törés miatt dróttűzést alkalmaztak, majd 2005. március hó 2. napján a drótokat eltávolították. Az ízület ezt követő súlyos fokú kopása az eredeti sérülés következményeként alakult ki, emiatt került sor a csuklóízület elmerevítését célzó műtetre, majd a merevítő fémanyagok eltávolítására. **L.I.J.** munkaképesség-csökkenése össz-szervezeti szempontból 50 %-os mértékű.

A balesetet megelőzően **L.I.J.** és házastársa közösen használták a tulajdonukat képező **Y.** szám alatti lakóház, udvar, gazdasági épület megnevezésű 2229 m² területű ingatlant. **L.I.J.** a házkörüli munkákat végezte, így a sepregetést, a hó eltakarítását, a fűtéshez szükséges fa felvágását és behordását, ahogy a kert művelését is, ezen belül a fák metszését, permetezését, a fűnyírást és a kaszálást.

L.I.J. művelte továbbá a házastársának 12880/573076 hányadban tulajdonát képező **t-i** 056. hrsz. alatti 8,2353 ha területű szántó művelési ágú ingatlant, a **t-i** 093. hrsz. alatt felvett, s a házastársának 2516/129262 hányadban tulajdonát képező 14,6558 ha területű gyepterületű művelési ágú, a **t-i** 096/25. hrsz. alatt felvett 4,6034 ha területű, **L.I.J.** né tulajdonát 448/4031 arányban képező szántó művelési ágú, valamint a **t-i** 0117/4. hrsz. alatt felvett 38,2241 ha területű szántó és gyepterületű művelési ágú ingatlanokat, ez utóbbi 187320/18008760 arányban képezte **L.I.J.** né tulajdonát.

L.I.J. a F.i Városi Bíróság előtt indított perben érvényesítette igényét a jelen per felperesével szemben, amelynek során egyezség megkötésére került sor. Eszerint a korábban kifizetett 500 000 Ft előleget is figyelembe véve összesen 2 000 000 Ft nem vagyoni kártérítésben állapodtak meg a felek. Ezen túlmenően kifizetésre került 1 290 262 Ft kártérítés is, amelyen belül 879 000 Ft-ot fizettek ki a gépjárműben keletkezett kárra, 30 000 Ft-ot a ruhákra, míg 87 000 Ft-ot a kontrollokra és kezelésekre történő utazás költségére, ezek kamataként 119 809 Ft-ot, továbbá nettó keresetveszteség címén 174 453 Ft-ot. Kifizetésre került további 105 012 Ft kárösszeg, valamint járadékként 616 857 Ft, és a járadék egyösszegű megváltásaként 3 200 000 Ft. Ez utóbbi alapját havi 29 500 Ft

járadék képezte, amelyből 10 000 Ft a közlekedési többletköltségre, 19 500 Ft a kiesett házkörüli és mezőgazdasági munkákra tekintettel került megállapításra a felperes részére, így ennek megfelelően a megváltás tőkeösszegéből 1 084 746 Ft jutott az előbbire, míg 2 115 254 Ft az utóbbira.

A járadék alapja a felperes megbízásából **B. Sz.** kárszakértő által készített jegyzőkönyv volt, amelyben foglalt megállapítás szerint **L.I.J.** házának fűtése cserépkályhával történik, a ház körül 1500 m²-es telken vegyes gyümölcsös található, továbbá konyhakerti zöldségeket termelnek. A ház körüli munkák éves átlagban 182,5 órát, a növénytermesztés pedig 441,5 órát, mindösszesen 624 órát igényelnek, amihez 375 Ft óradíjat vettek figyelembe. **L.I.J.** részére megállapított közlekedési többletköltség alapja, hogy a sérülése őt akadályozza a kerékpár használatában, mivel a kéz fogóereje egyértelműen csökkent, ami miatt pl. a kormány mozdításában akadályozott. Emellett korlátozott a gépkocsi vezetésében is, a két kéz teljes fogóerejét igénylő munkavégzésre, így a korábbi karbantartói munka végzésére alkalmatlan. Mivel karbantartóként munkáját megfelelően elvégezni nem tudta, munkaviszonya közös megegyezéssel megszűnt. Karbantartóként munkát vállalni nem tudott, ezért üzleti vállalkozásba kezdett, ami sikertelen volt. A balesetet követően a család folyamatos anyagi gondok közzé került. Az egészségügyi és anyagi problémák miatt **L.I.J.** depresszióssá vált, családi kapcsolatai és házassága megromlott, tartozásai miatt előreláthatóan ingatlanának eladására kényszerül.

A felperes fizetési meghagyás kibocsátását kérte a **Sz.** Megyei Bíróságtól az alperessel szemben a Gpk.50.329/2007. szám alatt 7 322 131 Ft tőke, annak 2007. június hó 29. napjától járó késedelmi kamatai, 183 050 Ft perköltség és 219 664 Ft le nem rótt eljárási illeték megfizetése iránt; az alperes ellentmondással élt.

A perré alakult eljárásban a felperes a keresetét változatlanul fenntartotta.

Az alperes ellenkérelmében a kereset jogalapját nem vitatta, ám az összecszerűségét igen: 979 060 Ft követelést meghaladóan a kereset elutasítását kérte, amely elismert összegből 879 000 Ft a gépjárműben, 30 000 Ft a ruházatban keletkezett kár és 70 060 Ft a keresetveszteség összege. Hivatkozott arra, hogy a munkaképesség csökkenésében a baleset során keletkezett sérülés mellett a károsult további betegségei, így a gerinc elfajulásos megbetegedése és a jobboldali könyökműtét is közrehatottak, ezek pedig a balesettel okozati összefüggésben nem állnak. Hivatkozott arra is, hogy a járadék a munkaképesség-csökkenés miatti jövedelem-kiesés kompenzálására hivatott, ám a közlekedési többletköltség nem e körbe tartozó igény, így a két tétel együttes járadékként való kezelésére nincs lehetőség.

Az elsőfokú bíróság a 119. sorszám alatt meghozott ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felperesnek 7 047 678 Ft tőkét, annak 2007. február hó 7. napjától járó késedelmi kamatát és 288 000 Ft költséget, ezt meghaladóan pedig a felperes keresetét elutasította. Kötelezte továbbá az alperest 422 900 Ft kereseti illeték állam javára történő megtérítésére.

Határozatának indokolása szerint a felelősségbiztosítási fedezet hiánya miatt az okozott kárt a felperes térítette meg, ezért jogosult azt érvényesíteni a károkozó alperessel szemben, amit maga az alperes sem vitatott. Az elsőfokú bíróság a gépjárműben és a ruházatban keletkezett kár vonatkozásában az alperes ellenkérelmére tekintettel adott helyt a kereseti kérelemnek.

A kártérítésnél a károsultat olyan helyzetbe kell hozni, mintha a károkozás nem következett volna be. Emiatt irreleváns az az alperesi hivatkozás, hogy a munkaképesség-csökkenésben a gerinc elfajulásos megbetegedése és a jobboldali könyökműtét is közrehatott, amiért helytállási kötelezettség őt nem terhelheti, ugyanis a perbeli balesettel összefüggésben alakult ki a jelenlegi mértékű munkaképesség-csökkenés. Az alperes védekezésével szemben az elsőfokú bíróság azt is megállapította, hogy **L.I.J.** sérülésének az ellátása megfelelő volt, aki a gyógykezelés során együttműködött, a gyógyulását nem hátráltatta.

A felperes felhívás ellenére nem bizonyította, hogy az általa keresetvesztesség címén kifizetett összeg 2005. május hó 17. napját követően is kizárólag a balesettel állt okozati összefüggésben, ahogy azt sem, hogy a kártérítés kifizetésével kapcsolatosan 100 000 Ft költsége merült fel, ezért ebben a részben az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság a járadék és annak megváltása tárgyában a felperes kereseti kérelmét megalapozottnak találta, azt alátámasztotta egyrészt a pert megelőzően és a perben beszerzett mezőgazdasági szakvélemény, másrészt **L.I.J.** és **L. I. J-né** tanúk vallomása, valamint az ingatlan-nyilvántartási adatok. Ezekből megállapíthatóan **L.I.J.** a balesetet megelőzően nagyobb területen végzett mezőgazdasági munkát, valamint a házkörüli munkákat kizárólagosan végezte, amiért megalapozott a havi 19 500 Ft összegű járadék, ami nem is tartalmazza a belföldön és külföldön végzett alkalmi munkák kiesett jövedelmét. Az a körülmény, hogy a későbbiekben a kártérítés összegét **L.I.J.** a gázfűtést kialakítására fordította, a járadékigényét és annak összegszerűségét nem érinti.

Szintén megalapozottnak találta az elsőfokú bíróság a felperes keresetét a közlekedési többletköltség vonatkozásában. **L.I.J.** jobb csuklója merev, ezért részére nehézséget okoz a robogó és a kerékpár vezetése, így minden esetben gépjárművet kell igénybe vennie, ezzel pedig többletköltsége merült fel. A benzin, illetve a gázolaj literenkénti árát figyelembe véve a közlekedési többletköltség összegének megállapítása a felperes részéről megalapozott volt. A járadék megváltását is indokoltnak találta az elsőfokú bíróság, mert **L.I.J.** állapota végleges, abban javulás nem várható.

A nem vagyoni kártérítésre alapított igényt ugyancsak alaposnak találta, mert **L.I.J.** életkörülményei jelentősen elnehezedtek, a családi élete, személyes kapcsolatai, anyagi biztonsága vonatkozásában a helyzete megromlott. Munkaképesség-csökkenése akadályozza őt a munkavállalásban és a mindennapi teendők elvégzésében egyaránt.

Az elsőfokú bíróság a Pp. 81. §-a alapján a 95%-os pervesztességére tekintettel kötelezte az alperest az eljárási illeték rá eső részének és a felperes jogi képviselője munkadíjának megtérítésére, továbbá az általa előlegezett bizonyítás költségének viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatását és a marasztalási tőkeösszeg 3 905 170 Ft-ra történő, valamint a perköltség és a megtérítendő kereseti illeték ezzel arányos leszállítását kérte.

Fellebbezésében mindenekelőtt azt kifogásolta, miszerint az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásából nem állapítható meg, hogy a marasztalási összeg mely kereseti követelésből tevődik össze. Megismételte azon, már az ellenkérelmében is kifejtett álláspontját, hogy a házkörüli és a mezőgazdasági munkák miatt, valamint a közlekedési többletköltségként megállapított járadék együttes kezelése és tőkésítése nem lehetséges, mert az előbbi az elmaradt hasznok, míg az utóbbi a költségek közé tartozik. Kifogásolta a közlekedési többletköltség járadék formájában történő elszámolását, és vitatta annak terjedelmét is, azon belül 1 084 746 Ft-ot alaptalannak tartva. A házkörüli és a mezőgazdasági munkákkal kapcsolatos járadékkal összefüggésben vitatta annak összegszerűségét, mivel nem került bizonyításra a gyümölcs- és uborkatermesztésből, valamint az alkalmi munkavállalásból származó jövedelem, ahogy az sem, hogy a károsult további ingatlanokat művelt volna, ezért az e címen megállapított 2 115 524 Ft marasztalási összeget 1 057 762 Ft-tal kérte leszállítani. A nem vagyoni kártérítés összegét az alperes 1 000 000 Ft-ra kérte leszállítani, mert a károsult munkaképessége nem csak a baleset következtében csökkent. Ő nem tekinthető munkaképtelennek, továbbá a munkaviszonya sem a baleset miatt, hanem közös megegyezéssel szűnt meg. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a károsult anyagi helyzetének megrendülését, hanem annak bemondása alapján fogadta el tényként ezt, valamint a házasságának a megromlását is, ahogy orvosszakértői bizonyítás nélkül azt, hogy a 2008. évben diagnosztizált közepes fokú depresszió a baleset következményeként alakult ki.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a Pp. 253. §-ának (3) bekezdésére figyelemmel fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének az alperest 3 905 170 Ft-ban marasztaló, valamint a felperes keresetét részben elutasító rendelkezéseit. Az ítélet tábla a fellebbezést alaptalannak találta a következők szerint:

Az alperes alaptalanul kifogásolta a járadékok „együtt történő kezelését”. A Ptk. 355. §-ának (3) bekezdése nem korlátozza a járadékot kizárólag a jövedelempótlás területére, hanem az - a Ptk. 356. §-ában szabályozott eset mellett - a káresemény következtében időszakosan visszatérően felmerülő költségek pótlására is szolgálhat, miként erre a perbeli esetben is sor került. Itt mutat rá az ítélet tábla, hogy a károsult részére mind a közlekedési többletköltségekre, mind a kiesett házkörüli és mezőgazdasági munkák pótlására megállapított járadék ún. költségpótló járadék, és egyik sem a kiesett jövedelem pótlását szolgálja. Annak pedig végképp nincs akadálya, hogy a különböző okok miatt megállapított járadékok havi összegét összeadják, és azt egy összegben fizessék ki a jogosult részére.

Az alperes ugyancsak alaptalanul kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget a Pp. 221. §-ának (1) bekezdésén alapuló indokolási kötelezettségének, ugyanis megjelölésre került az a két tétel, amit bizonyítatlannak és emiatt alaptalannak talált, e tekintetben elutasítva a felperes keresetét. Az alperes a fellebbezésében kizárólag az alább részletezett három tétel tekintetében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének a megváltoztatását, a keresetveszteség címén megítélt és elutasított kereseti követelést a jogalapon túlmenően annak összecszerűségében sem kifogásolta, ezért ezzel az ítéletábra nem foglalkozott, ahogy erre irányuló felperesi fellebbezés hiányában a kárrendezéssel összefüggésben 100 000 Ft-ban felszámolt költséggel sem.

Az alperes a fellebbezésében hivatkozott **L.I.J.** és **L. I. J-né** tanúk elfogultságára. Ezzel összefüggésben az ítéletábra rámutat arra, hogy a baleset miatt a károsult életében bekövetkezett változásokat, a munkahely megszűnésének valós okát, a család anyagi helyzetének alakulását és a házasság megromlását alapvetően a károsult és házastársa, mint ezekről közvetlen ismerettel rendelkező személyek tudják tanúként bizonyítani, és a vallomástétel során, illetve a személyükkel kapcsolatban nem merült fel olyan körülmény, ami miatt a vallomásukat bizonyítékként nem lehetett volna értékelni. Önmagában az arra történő hivatkozás, hogy **L.I.J.** tanú nem tekinthető érdektelennek, nem elegendő a vallomásának a bizonyítékok köréből történő kirekesztéséhez. A közepes fokú depressziót diagnosztizáló orvosi lelet, valamint a károsult és házastársának tanúvallomása megfelelő bizonyítéku szolgált arra, hogy ez a kedélybetegség az alperes által okozott kár következtében alakult ki, ezért e tekintetben is megalapozottan állapította meg a tényállást az elsőfokú bíróság.

Az orvosi vizsgálatra járással összefüggésben az ítéletábra nem vizsgálta a károsultat terhelő kárenyhítési kötelezettség megsértését, így ezen belül azt, hogy igénybe vette-e a kötelező egészségbiztosítás ellátásairól szóló 1997. évi LXXXIII. törvény 22. §-ának (1) bekezdése alapján az utazási költségekhez járó támogatást, mert az alperes nem az erre tekintettel kifizetett közlekedési többletköltség miatti járadékot tette vitássá a fellebbezésében, hanem kizárólag a jövőbeni közlekedéssel felmerülő többletköltség egyösszegű megváltása miatt kifizetett összeg indokoltságát. Ez okból nem volt jelentősége annak sem, hogy a károsult a kezelésekre történt utazás számát 45, 65 illetve több, mint 100 alkalomban határozta-e meg, mert az alperes által emiatt kifizetett 87 000 Ft költségterítést a fellebbezés nem érintette.

Az alperes az elsőfokú eljárás során nem vitatta a felperes által a 61. sorszám alatt becsatolt előkészítő irat szerint a járadék egyösszegű megváltásához alkalmazott biztosításmatematikai számítás és az annak alapjául szolgáló képlet megfelelőségét, ezért ezt utólag eredménnyel nem teheti vitássá. Az alperes a fellebbezésében sem a járadék egyösszegű megváltását vitatta, hanem az ezen a címen megállapított marasztalási összeg leszállítását azért kérte, mert álláspontja szerint a károsult oldalán a megváltozott közlekedéssel többletköltség nem merült fel, továbbá a kiesett házkörűli és mezőgazdasági munkák pótlásához a megállapított járadék - azaz a jövőbeni járadék egyösszegű megváltásaként ezen a címen kifizetett összeg - fele is elegendő. Emiatt az ítéletábra is a fellebbezésben meghatározott ezen utóbbi szempontok alapján bírálta felül az elsőfokú bíróság ítéletét ebben a részben.

L.I.J. tanúvallomásában akként nyilatkozott, hogy a baleset előtt havi 3-400 km utat tett meg kerékpárral, illetve robogóval. A balesetet követően - mivel a bal kezével fogni nem tud - ezeket a közlekedési eszközöket igénybe venni nem tudja, amint ez a perben beszerzett orvosszakértői véleményből (a kéz szorítóereje kifejezetten gyenge) és a szakértő tárgyaláson tett nyilatkozatából (lehetséges, hogy nem képes kerékpározásra), valamint **dr. E. P.** tanúvallomásából is következik, így autóval kénytelen közlekedni. Önmagában ennek a távolságnak a megtétele a károsult által megjelölt 10 l/100 km átlagfogyasztás (85. sorszám alatti jegyzőkönyv) alapulvételével havi 30-40 liter üzemanyagot jelent (ami a mai árakon számolva 10-14 ezer forint költséget tesz ki havonta), amihez figyelembe kell venni azt a köztudomású tény is, hogy egy gépjármű fenntartási költségeinek csak a kisebb részét teszi ki az üzemanyagköltség. **L.I.J.**né tanúvallomásából megállapítható az is, hogy a károsult munkahelyének elvesztését követően naponta jár horgászni, tehát még meg is növekedett az általa megtett távolság, mindezek miatt a felperes részéről megállapított havi 10 000 Ft költségpótló járadék nem tekinthető eltúlzottnak.

Az alkalmi munkák bizonyítatlanságának a fellebbezésben írtakkal ellentétben nincs jelentősége, mert az alkalmi munkák kiesett jövedelmével összefüggő igényt a felperes nem érvényesített. Ugyancsak nem releváns, hogy a károsult házastársának tulajdonában álló külterületi ingatlanokat miként művelték, mert erre a havi 19 500 Ft összegű járadék meghatározása során szintén nem volt tekintettel a felperes, ahogy ezt a perben kirendelt igazságügyi mezőgazdasági szakértő sem értékelte. A felperes által elkészített és a perben beszerzett szakvélemények alátámasztják a házkörüli és a mezőgazdasági munkák kiesése miatt megállapított költségpótló járadék összegét. A gázbekötéssel kapcsolatban az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság által elfoglalt álláspontot, az ugyanis az alperes javára nem szolgálhat, hogy a kártérítés összegéből a károsult - mivel a továbbiakban a fatüzeléssel járó munkák elvégzésére nem képes - 2006. évben bekötette a gázt.

Mivel a jövőbeni járadék egyösszegű megváltásának alapját képező havi járadék mindkét összetevőjét tekintve megalapozott volt, ezért nem volt ok az alperes fellebbezésében írtak szerint a megváltás címén kifizetett 3 200 000 Ft leszállítására.

Az alperes a fellebbezésében a nem vagyoni kártérítés összegét azért kérte mérsékelni, mert a károsultnál kialakult munkaképesség-csökkenés nem csak a perbeli káresemény miatt következett be. Erre az ítéltábla nem látott lehetőséget, ugyanis a károsultnak nem róható a terhére a balesetet megelőző egészségi állapota, továbbá a baleset és a károsult jelenlegi egészségi állapota, a munkaképesség-csökkenése közötti okozati összefüggés ez okból nem is bagatellizálható el, hiszen az tényként állapítható meg, hogy a károsult a káresemény előtt teljes életet élt, a munkáját el tudta látni mind a munkahelyén, mind otthonában és az általa művelt földeken, ami a balesetet követően és annak következtében változott meg ránézve súlyosan hátrányos módon.

Emiatt a károsult esetében személyhez fűződő jogsérelem történt, nevezetesen a Ptk. 76. §-ában nevesített egészséghez való joga sérült. Az ítélezési gyakorlat szerint a nem vagyoni kárpótlás mértékének meghatározásánál a károsult személy körülményeit,

életkorát, a társadalomban elfoglalt helyzetét, a káreseménynek a károsult személyével való összefüggéseit kell döntő súllyal értékelni. A nem vagyoni kárpótlás mértéke megállapításánál tehát a jogsértés súlyát és a következmények súlyosságát kell figyelembe venni, nem hagyható figyelmen kívül az összeg meghatározásánál a hasonló következményekkel járó, korabeli káreseményekkel kapcsolatos ítélkezési gyakorlat és az annak megfelelő egységes megítélés követelménye sem.

Az elsőfokú bíróság helyesen vette számba és értékelte a károsult esetében bekövetkezett kompenzálendő hátrányokat, azok a rendelkezésre álló bizonyítékok, így a becsatolt okiratok, a károsult és házastársának tanúvallomása, valamint a beszerzett orvosszakértői vélemény alapján kétséget kizáró módon megállapíthatóak voltak. A károsult részére az egészséghez fűződő jog megsértése miatti hátrány kompenzálására meghatározott 2 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés még abban az esetben sem tekinthető eltúlzottnak, ha kizárólag a baleseti eredetű csuklósérülés következményeit tekintjük, ezért nincs lehetőség ennek az összegnek a leszállítására.

A leírtak miatt az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét annak fellebbezett részében a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A fellebbezési eljárásban az alperes pervesztés lett, ezért a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján köteles a felperes javára perköltséget fizetni. Ennek összegét az ítélőtábla a Pp. 67. §-ának (2) bekezdésére figyelemmel a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és (5) bekezdése alapján állapította meg; a teljesítési határidő a Pp. 217. §-ának (1) bekezdésén alapul.

Az alperes a részére engedélyezett személyes illetékfeljegyzési jog - az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 60. §-ának (1) bekezdése - miatt le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az Itv. 74. §-ának (3) bekezdése értelmében irányadó, a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdése alapján köteles megtéríteni.

Debrecen, 2010. szeptember hó 14. napján

Dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta s.k. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál s.k. előadó bíró, dr. Riczu András s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő